

Γιώτα Ιωαννίδου

Σήμερα η υπόσχεση του «έξω» υποδηλώνει απλά τη συνέχιση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης με άλλους όρους. Συνδέεται πολύ λιγότερο με την εύρεση αποτελεσματικών απαντήσεων στον κορωνοϊό και πολύ περισσότερο με την εγκαινίαση μιας νέας περιόδου συνεχών επεισοδίων παροξυσμού.

Κάποτε οι αδυσώπητες πλημμύρες, οι αδηφάγες φωτιές, οι σεισμοί αλλά και οι φονικοί πόλεμοι τελειώνουν. Οι άνθρωποι βγαίνουν από τα καταφύγια τους, μετρούν τις πληγές τους, καταπιάνονται με το θρήνο των νεκρών και την επιβίωση των ζωντανών. Πάλι τίποτε δεν είναι όπως πριν αλλά η υπόσχεση καλλιεργεί την προσδοκία ότι όλα θα ξαναγίνουν. Σε τέτοιες περιόδους κρατά τα σκήπτρα ο καπιταλισμός της ανοικοδόμησης.

Σήμερα η υπόσχεση του «έξω», υποδηλώνει απλά τη συνέχιση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης με άλλους όρους. Συνοδεύεται πολύ λιγότερο με την εύρεση φαρμάκων ή εμβολίων για τον κορωνοϊό και τη γενναία αναβάθμιση των συστημάτων δημόσιας υγείας και πολύ περισσότερο με την εγκαινίαση μιας νέας περιόδου συνεχών επεισοδίων παροξυσμού. Ανάμεσα στην ασθένεια, την πείνα, την ανέχεια, τη φτώχεια και το θάνατο. Την μπαγκέτα τώρα κρατά ο ολοκληρωτισμός ενός καταστροφικού καπιταλισμού σε κρίση που απειλεί την ανθρωπότητα πολύ περισσότερο από όλους τους ιούς που γέννησε ή ενεργοποίησε η ανάπτυξή του.

Η λογοκοπία των κυβερνήσεων, περί προστασίας της κοινωνίας και των πιο ευάλωτων ατόμων, όπως και τα αποστειρωμένα χειροκροτήματα ήταν για τις ανάγκες της πρώτης περιόδου αντιμετώπισης της κρίσης λόγω ιού. Τότε που το κράτος έπρεπε να καλύψει με ένα κοινωνικό μανδύα την κύρια λειτουργία του ως οργανωτή της καλύτερης και μέγιστης δυνατής αξιοποίησης του κεφαλαίου. Η αστική τάξη όφειλε να μη διακινδυνεύσει την

αναπαραγωγή του αλλά και τη νομιμοποίηση της κυριαρχίας του. Τώρα οι κυβερνήσεις και τα κράτη πρέπει να διασφαλίσουν ότι οι εργαζόμενοι και οι νέοι θα πληρώσουν πάλι και με τη ζωή τους την έξοδο από τη νέα κρίση. Όσο θα δρομολογούν πιο επιτακτικά αυτό το καθήκον τόσο θα υποχωρεί το συγκαταβατικό, πατρικό ύφος του ηγέτη και του μειλίχιου επιστήμονα και θα εμφανίζεται πίσω από τη μάσκα τους, η αδυσώπητη εξουσία που απαιτεί υποταγή.

Ο βασιλιάς είναι γυμνός και οι ράφτες έχουν ξεμείνει από πατρόν αναδόμησης —μόνο ζόφος και θάνατος

Ταυτόχρονα ο κορωνοϊός δεν θα εξαφανιστεί. Όσο παραμένει η κλιματική αλλαγή και η συστηματική καταστροφή των οικοτόπων άγριας ζωής αλλά και η βιομηχανοποίηση της διατροφικής αλυσίδας διασφαλίζεται η ετοιμότητα εφοδιασμού των ανθρώπινων κοινωνιών και με άλλους νοσογόνους και θανατηφόρους ιούς. Η συνειδητοποίηση του παγκόσμιου χαρακτήρα, των πανανθρώπινων κινδύνων που επωάζει το καπιταλιστικό σύστημα, θα επαναφέρει συνεχώς το ερώτημα του χαρακτήρα των απαντήσεων. Ο ανταγωνισμός και η ταξικότητα της αλληλοσφαγής, όσο γρήγορα εμφανίζονται ως οι μοναδικές ρεαλιστικές λύσεις τόσο γοργά αποδεικνύουν την παντελή ανεπάρκειά τους για την περιφρούρηση της ανθρώπινης ζωής σε αντίθεση με τα κέρδη.

Ο καιρός του εγκλεισμού στην εποχή του κορωνοϊού μπορεί να μας κάνει σοφότερους, για το είδος των απαντήσεων που οφείλουμε να επιδιώξουμε.

Τι σέβεται την ανθρώπινη ζωή και υπόσταση;

- Οι μαχόμενοι υγειονομικοί ενός δημόσιου συστήματος υγείας ή η κερδοσκοπία των φαρμακευτικών εταιρειών και των ιδιωτικών κλινικών;
- Ο ανταγωνισμός των πλούσιων καπιταλιστικών κρατών και της δήθεν Ενωμένης Ευρώπης ή η αλληλεγγύη της φτωχής Κούβας προς όλους;
- Η επιστημονική συνεργασία για την εύρεση φαρμάκων και εμβολίων ή η κατοχύρωση της πατέντας των όποιων ανακαλύψεων χάριν του κέρδους της εταιρείας;
- Η χρησιμοποίηση της τεχνολογίας ως εργαλείου υποτίμησης της εργασιακής δύναμης, αύξησης του βαθμού εκμετάλλευσης της και ως μέσου καταλήστευσης του ελεύθερου

χρόνου, μαζικής επιτήρησης και χειραγώγησης ή ως τρόπου απελευθέρωσης των ανθρώπων από τον καταναγκασμό της χειρωνακτικής εργασίας, απελευθέρωσης του χρόνου και ως εργαλείο διεύρυνσης της ανθρώπινης επαφής;

-Η αλληλεγγύη στήριξης των ανθρώπων ή η φιλανθρωπία αποκλεισμού τους;

-Το επιχειρηματικό ταμπεραμέντο της νόμιμης επενδυτικής δραστηριότητας του hedge fund του κου Μάρκ Σπιτσνάγκελ, στην καταστροφή; Όσο πιο πολλά πτώματα, τόσο πιο πολλά στοιχήματα, τόσο πιο υψηλές αποδόσεις στους πελάτες του; Ή η προοπτική να τελειώνουμε επιτέλους με όλους αυτούς τους ευγενείς επενδυτές;

-Η ελευθερία και η γνώση για μια απόφαση ή η επιτήρηση της άγνωστης αγέλης;

Έγιναν πολλά αυτές τις ημέρες. Πολλοί αναγκάστηκαν να ξαναμιλήσουν για την κοινωνία, το δημόσιο, τα αγαθά, την αλληλεγγύη. Τα συνθήματα «μένουμε Ενεργοί με αλληλεγγύη και συλλογικότητα» και «ο λαός σώζει το λαό» άγγιξαν πάλι πολλές σκέψεις και πράξεις.

Να βγούμε πραγματικά έξω λοιπόν. Να πάψουμε να μυρίζουμε μέσα από τη μάσκα το φόβο και τον εαυτό μας και να μυρίσουμε τις ανάγκες της άνοιξης. Να μη συνηθίσουμε στην αποστείρωση της επαφής με τα γάντια και να αναζητήσουμε τη ζεστασιά και την αλληλεγγύη άλλων σωμάτων. Να ακούσουμε και να δούμε την πραγματικότητα πιο καθαρά, μακριά από τις ψηφιακές ανασυνθέσεις της και τα εικονικά δρώμενα. Με επίγνωση του τι μας ετοιμάζουν αλλά και τη δικής μας αυτοπεποίθηση να ετοιμάσουμε τα σχέδια του δικού μας κόσμου.

Ο καπιταλισμός αναγκάστηκε να αφήσει να φανούν γυμνά τα υποκείμενα νοσήματα του. Ο Βασιλιάς είναι γυμνός και οι ράφτες έχουν ξεμείνει από πατρόν αναδόμησης. Μόνο ζόφος και θάνατος.

Μη φοβηθούμε να το δούμε και να το αντιμετωπίσουμε. Να συνωμοτήσουμε με την παράξενη Πρωτομαγιά που πλησιάζει, αναλογιζόμενοι όχι πώς θα υπομείνουμε τις νέες αλυσίδες μας αλλά πώς τελικά δεν έχουμε παρά μονάχα αυτές να χάσουμε.

Πηγή: **PRIN**